

ידידותי עצלינה

צייר
ליווין בואר



כתבה
אלינה נאלגה

בוקר אחד ידידתי עצלי (למעשה קוראים לה עצלינה, אבל אין לי זמן לכתוב שם ארוך כזה), ובכן עצלי סירבה ללכת לבית הספר. אמא ניסתה להקים אותה אבל ללא הועיל. "עצלי, כבר שעה שבע. הכנתי לך כבר משחה על

המברשת.. בואי

לצחצח שיניים."

אבל עצלי רק

מתמתחת ומפקת.

"עצלי תתעוררי! כבר

רבע אחרי שבע.

ארוחת הבוקר כבר

מוכנה!" אבל עצלי רק

מלמלת משהו.

"עצלי, כבר שבע וחצי.

כבר הכנתי לך את

התיק לבית הספר!"

"לא אלך יותר לבית הספר. בשום אופן לא! אני

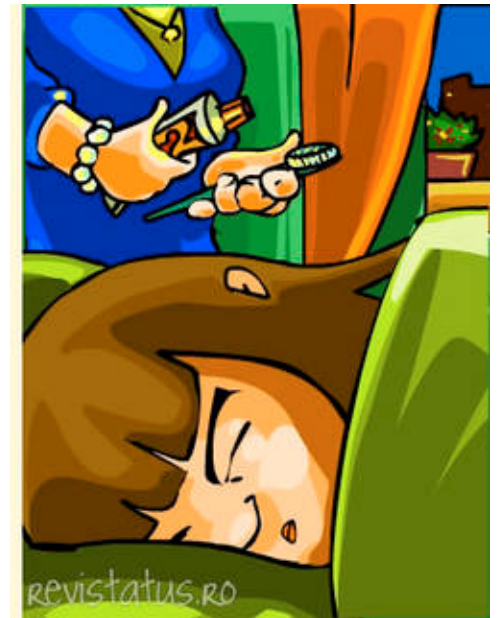
רוצה לישוון!" והיא התהפכה לצד שני ואפילו

התחילה לנחור קצת.

רק שזה לא היה כל כך פשוט, כי הרגליים שלה

דווקא רצו ללכת לבית הספר והן התחילו למשוך

אותה.



"עצלי, עצלי, כבר מאוחר. אנו כבר מוכנות. בואי

תורידי אתנו מהמיטה!"

"אני לא הולכת לשום מקום! אני רוצה לישון! אם

תרצו ללכת, לכו! רני נשאת כאן!"

והרגליים התחילו לבדן ללכת לבית הספר בזמן

שהיא המשיכה לישון. אבל מיד אחריהן גם הידיים

התחילו להעיר אותה "עצלי, עצלי! תאחרי לבית

הספר. משעמם לנו בבית. קחי אותנו לבית הספר!

בואי כבר.."

"לא, אני לא חושבת אפילו לקום. אם תרצו לכו

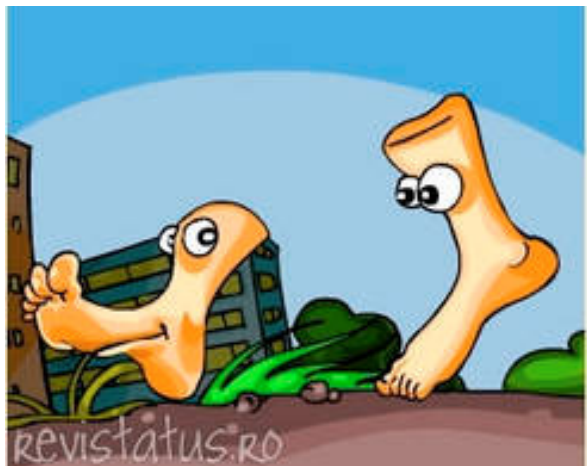
לבדכן. אני אשן כאן!"

והידיים יצאו לדרך מיד, כי פחדו לאחר. הרי אתם

יודעים כי ידיים הולכות לאט יותר מאשר רגליים.

עצלי המשיכה לישון ולא היה לה איכפת שהידיים

והרגליים שלה הלכו כבר.



"נמאסתם כבר עלי! תשתקו! לכו כבר ותנו לי לישון בשקטטטט!"
האוזניים נבהלו ועם העגילים שבתנוכים שלהן עפו לבית הספר ועצלי המשיכה לישון ללא ידיים, רגליים, קיבה ואוזניים.. היא ישנה חזק אבל אחרי זמן מה הלשון שלה התחילה לנדנד. היא לא הכירה את הדרך לבית הספר כי הרי ישבה תמיד בתוך הפה, ועכשיו פחדה ללכת לבדה. לכן ניסתה תחילה להעיר את עצלי. "הי עצלי! כבר מאוחד!.."



אבל מיד אחר כך גם הקיבה התחילה להתקומם.
"עצלי, אני רעבה! לא אכלת ארוחת בוקר. אני לא יכולה לשבת כך בשקט. קחי אותי לבית הספר לפחות לארוחת עשר. אחרת אלך לבד!"

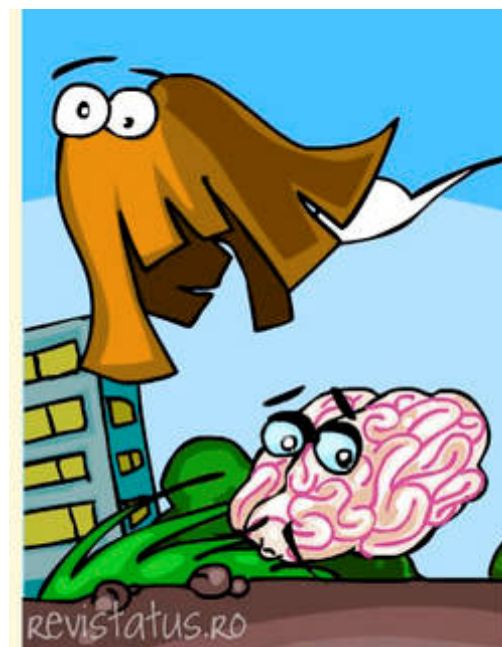


"תפסיקו כבר להעיר אותי! לכו מכאן ותנו לי לישון!"
והקיבה רוטנת יצאה לבית הספר. היא הלכה בהסתר, כדי לא להפחיד במראה שלה ילדים שהלכו בדרך. קיבה מטיילת לבדה ברחוב אינה דבר רגיל, ובוודאי קצת מפחיד.
ועצלי ישנה בלי לדאוג לידיים, רגליים וקיבה שלה. אלא שאז התחילו לצעוק האוזניים שלה, וכן צעקו חזק מאוד, כי כך צועקות אוזניים בדרך כלל.
"עצלי! עוד מעט שמונה. מתי תקומי כבר! האם את שוב רוצה לאחר לבית הספר? עצלי, את שנמעת אותנו? עצלי! האם את חרשת?"

את כל האחרים, הידיים, הרגליים, הקיבה,
האוזניים והלשון. עוד מעט אמורה הייתה להכנס
המורה וכולם קיוו שהיא לא תרגיש בהעדרה של
עצלי.
בדיוק בשמונה נפתחה הדלת ונכנסה
"עצלי!"



אבל ללא אוזניים עצלי
לא יכלה לשמוע אותה
והלשון העזה ועזבה
אותה ישנה בשקט.
מה זה חשוב. כבר לא
היו לה רגליים וידיים,
לא אוזניים ולא קיבה
אז ממילא לא הייתה
זקוקה ללשון..
השערות של עצלי
התחילו לטייל על
ראשה. הן ראו



שהאוזניים נעלמו והחליטו לעזוב אף הן. הן ניסו
להעיר את עצלי ומשכו אותה פעם בצד אחד, פעם
בצד שני, אבל היא עדיין לא התעוררה. בלית
ברירה השערות עפו ברוח, ואתן ביחד עף גם
המוח של עצלי.

הוא דאג מאוד שיאחר לבית הספר, והגיע לכיתה
דקותיים לפני שמונה. הם פנו למקום הרגיל,
השולחן השלישי מהקיר, בצד ימין, ושם מצאו כבר

הקיבה, האוזניים, הלשון, השערות והמוח של
עצלי לא יצאו כבר לבד לבית הספר, כי ידידתי
עצלי תמיד קמה בזמן. רק השם המוזר הזה נשאר
לה לתמיד. עצלינה! הא!



"מצאתי אתכם! שוב הלכתם לבית הספר בלעדי!
תתביישו לכם! כמעט ואיחרתי בגללכם. אינכם
מבינים כמה קשה ללכת לבית הספר בלי ידיים,
רגליים, קיבה, אוזניים, לשון, שערות ומוחבלי!"
אבל הידיים, הרגליים, הקיבה, האוזניים, הלשון,
השערות והמוח לא העזו לענות כי ברגע זה
נכנסה המורה, ועצלי רק בקושי עוד הספיקה
להתיישב ליד השולחן שלה, השולחן השלישי
מהקיר, בצד ימין.
אז איכשהו הם הצליחו הפעם והמורה לא הרגישה
בכלום. אבל מאז, ילדים יקרים, הידיים, הרגליים,